

KŘESŤANSKÁ EVROPA

Začátkem měsíce května prolétla tiskem zajímavá, pozitivní zpráva o křesťanské Evropě. Ano, čtete správně - křesťanské! Mnozí z Vás si řeknou: Ano, kořeny má křesťanské, ale to co se v ní děje dnes...? Mě samotné to je líto, ale často se ptám, co se s tím dá dělat. A tak člověka potěší, když zjistí, že se pro to něco dělá a může se přidat i zapojit.

Níže přikládám tiskovou zprávu iniciativy *Společně pro Evropu* a osobní zkušenost Vojtěcha Bellinga jednoho ze zástupců ČR.

Společně pro Evropu*

Brusel a další evropská města

12. května 2012

Iniciativa 300 křesťanských hnutí a komunit různých evropských církví

Celoevropské setkání iniciativy „Společně pro Evropu“, konané 12. 5. 2012 v Bruselu, provází souběžná setkání, organizovaná v dalších více než 130 evropských městech.

Téma: Přijetí a integrace, mír, ekonomika, životní prostředí, rodina

Takový je obsah třetího mezinárodního setkání iniciativy *Společně pro Evropu*, které se bude konat 12. května 2012 v Bruselu a zároveň v dalších více než **130 evropských městech**. Programu se účastní lidé všech generací z přibližně **300 křesťanských hnutí a komunit**. Brusel se stane centrem pomyslné sítě evropských měst, která chce tento kontinent propojit ideou vzájemného, bratrství.

Jednotlivé části programu budou zaměřeny na téma **míru, ekonomiky, přijetí dialogu odlišných kultur, sociální odpovědnosti, občanské angažovanosti, životního prostředí, rodin prostředí, rodiny a péče o novou generaci**.

V jeho rámci se v kongresovém centru Square Meeting Centre v Bruselu setkají zástupci křesťanských hnutí a komunit z celé Evropy s osobnostmi evropské politiky a kultury. Formou videozáznamu zazní poselství prezidenta *Evropské rady Hermana Van Rompuye*, příspěvek pronese bývalý předseda *Evropské komise Romano Prodi*, prezidentka *Hnutí fokoláre Marie Voce*, za *Komunitu Sant'Egidio* promluví její zakladatel **Andrea Riccardi**, za *YMCA* v Mnichově **Thomas Römer** a další.

Tato letošní setkání iniciativy *Společně pro Evropu*, konaná souběžně na mnoha místech Evropy, chtějí předložit konkrétní podněty i zkušenosti různých hnutí a komunit, které působí na tomto kontinentu, a inspirovat jimi ty, kdo ve veřejné sféře jakýmkoliv způsobem odpovídají za mezinárodní agendu.

Uprostřed krize, která postihla Evropu a ovlivňuje různé oblasti jejího života, chce být iniciativa *Společně pro Evropu* ukázkou reálného společenství, které je schopné nést odpovědnost za společný evropský dům – od Atlantiku po Ural, které není soustředěné jen na sebe, ale plně si uvědomuje, že osud Evropy je spojen i s osudem ostatních kontinentů. Chce svědčit o tom, že společně je možné mít naději, že charismata a různé Boží dary mohou svými myšlenkami a energií mnohé obohatit.

Na závěr setkání bude během satelitního a internetového propojení s ostatními místy v Evropě zveřejněné závěrečné poselství **závěrečné poselství**, určené evropským institucím a všem obyvatelům Evropy.

***Společně pro Evropu** je iniciativa, která sdružuje nejrozličnější křesťanská hnutí a komunity, podporující na evropském kontinentu smíření, mír a bratrství. Název *Společně pro Evropu* také nesla velká evropská setkání, která se konala v letech 2004 a 2007 ve Stuttgartu. I když se křesťanská hnutí a komunity různých církví mezi sebou liší podobně jako jednotlivé evropské země se svou nezaměnitelnou kulturou a tradicí, uvědomily si, že mnohé je jim společné, a váží si toho. V duchu evangelia je spojuje pakt vzájemné lásky (Jan 13,34), který dává smysl veškeré jejich činnosti. Společně se povzbuzují, aby každý z nich přinesl svůj specifický dar pro dobro mužů a žen našeho kontinentu, dnes i v budoucnu. Působí v celé Evropě, podporují smysl pro společenství, které je otevřené všem, s úctou k odlišnosti. Jsou otevření k dialogu s každým, komu leží na srdci budoucnost Evropy a její odpovědnost vůči světu.

Vojtěch Belling, státní tajemník pro evropské záležitosti při Úřadu vlády ČR

12. května se v Bruselu a v celé řadě dalších evropských měst uskutečnilo setkání křesťanských hnutí s názvem „Společně pro Evropu“. Měl jsem tu čest se této události zúčastnit přímo v Bruselu, společně s několika dalšími zástupci z České republiky, a proto bych se s čtenáři chtěl podělit o některé své postřehy.

V prvé řadě je třeba říci, že pod heslem „Společně pro Evropu“ se neuskutečnila pouze hlavní konference, ale i celá řada doprovodných akcí soustředěných právě do sobotního dne 12. května. Nicméně zmíněná konference byla jednoznačně vyvrcholením dne, během něhož se prostřednictvím telemostu mezi sebou propojila různá místa Evropy, na kterých se jednotlivé akce odehrávaly. V samotném bruselském sále sedělo několik stovek účastníků, reprezentujících různá hnutí, spolky, univerzity i politickou sféru z různých koutů Evropy. Celkem pochopitelně bylo na jevišti i v hledišti nejvíce slyšet italštinu, nicméně sotva bychom našli evropskou zemi, z níž by tu nikdo nebyl.

Spojujícím elementem celého setkání byl důraz na křesťanskou identitu, která je Evropě společná a spojuje její národy přes nejrůznější politické, sociální, kulturní i hospodářské rozdíly. Asi nepřekvapí, že v době současné ekonomické krize valná část příspěvků zdůrazňovala kromě křesťanství rovněž prvek nutné mezinárodní solidarity, s ním koneckonců přirozeně spojený.

Přesto musím v této souvislosti říci, že samotná solidarita není všelék, není-li doplněna odpovědností, o níž by se mohla opírat. Právě odpovědnost jako by se v posledních letech z chování některých evropských států vytratila, jsouc nahrazena jednostranným spoléháním se na solidaritu ostatních. Výsledkem se stal abnormální stav, v němž slabí pomáhají silným a chudí bohatým.

Jistou dynamiku dávalo bruselskému setkání prolínání odborných příspěvků s „odlehčenými“ osobními příběhy a poznatky rodin, mladých lidí a dalších účastníků k jednotlivým dílčím tématům, jako ochrana života, podpora rodiny aj. Vše pak bylo zarámováno hudebními vložkami, které v některých účastnících probudily i touhu po fyzické aktivitě.

Ač bylo mezi řečníky mnoho zajímavých osobností, včetně bývalého předsedy Evropské komise Romana Prodiho, nejvíce mne v danou chvíli oslovil kratičký příspěvek jedné mladé syrské křesťanky, která upozorňovala na to, abychom nezapomínali na starobylé skupiny křesťanů žijících stovky let na Blízkém Východě, neboť i jejich tradice zanechala významný odraz v identitě evropských křesťanů. V záplavě plamenných projevů politiků a sociálních vědců byly její nenápadné věty, upomínající na možná ne tak módní a mediálně zajímavé téma, velmi osvěžujícím obohacením.

Celá bruselská akce byla provázena již zmíněným telemostem, který propojil účastníky setkání napříč celou Evropou. Bylo tak velmi povzbudivé sledovat paralelně se odehrávající akce různých křesťanských hnutí v jednotlivých regionech. Ukázalo se, že křesťané jsou v Evropě stále významnou silou, která je a chce být aktivní ve společnosti i politickém životě.

Další zkušenosti spjaté s akcí Svobodně pro Evropu od rodiny Fürstových z 12. května 2012, kdy proběhla v Bruselu a zároveň ve 144 evropských městech - včetně Prahy a Brna - akce Společně pro Evropu.

ANO RODINĚ

Ano rodině, sjednocené nerozlučným svazkem lásky mezi mužem a ženou, která je základem solidární společnosti, otevřené pro budoucnost. To je jedno ze sedmi „ano“ obsažených v závěrečném poselství předchozího evropského setkání Společně pro Evropu z 12. května 2007. V tomto roce hovořili na setkání této iniciativy v Praze manželé Anna a Karel Fürstovi z Jižních Čech spolu se svým synem Karlem a snachou Martinou o tom, jak se toto „ano“ odráží v jejich každodenním životě.

Martina

Když jsem přemýšlela, co pro mne toto „ano rodině“ znamená, tak jsem si uvědomila, že se mi vlastně v životě a především v manželství mnohokrát vyplatilo. Tím „ano“ jsou pro mne časté a úplně obyčejné skutky lásky, které naplňují náš manželský slib. Jsou to obyčejné věci, jako například projevy vzájemné lásky, když mi například můj muž řekne „tobě to dnes sluší“, nebo „ta polévka je opravdu dobrá, pochutnal jsem si“. A protože láska je vzájemná, já oceňuji, že můj muž hodně pracuje, ne proto, aby byl v práci úspěšný, ale aby naší rodině zajistil to, co potřebuje.

Před vstupem do manželství jsme si předem neplánovali, kolik budeme mít dětí. Dnes jich máme šest (i když část z nich už nejsou děti, ale dospělí). Do své rodiny také počítáme farnost, přátele a lidi, kteří potřebují naši pomoc.

Po sedmi letech manželství, když jsme měli tři kluky ve věku dva, čtyři a šest let, jsme se dověděli o jednom postiženém chlapci. Byl stejně starý jako náš nejstarší syn. Měl za sebou tři roky života v kojeneckém ústavu a tři roky v jedné rodině, kde to moc nefungovalo. Když došla sociální péči i této rodině trpělivost, rozhodli se, že buď najdou tomuto chlapci novou fungující rodinu, nebo půjde do ústavu. My jsme měli možnost trochu nahlédnout pod pokličku pěstounských rodin, protože manžel v pěstounské rodině (i když jako vlastní syn) vyrůstal, a také proto, že jsme měli mezi pěstouny přátele. Rozhodli jsme se, že budeme hledat pro tohoto chlapce řešení, rodinu, která by se ho mohla ujmout. To se nám ale nepovedlo.

Mezitím jsem odjela na duchovní cvičení, kde jsem se za to také modlila. Po návratu jsme si s manželem řekli, že ani jeden z nás nemůže přestat na tohoto chlapce myslet a rozhodli jsme se, že si ho vezmeme do naší rodiny my. Všechno jsme si vyřídili a zakrátko byl u nás. Všechno bylo najednou vzhůru nohama. Byl jako neřízená střela, obrovsky hyperaktivní, zanedbaný a hlavně mentálně postižený, takže normálně se s ním nedalo rozumně domluvit. Nesmírnou prací odvedly naše děti, které velmi rychle pochopily, že on za to nemohl, když všechno kolem sebe boural, a braly ho takového, jaký byl. I přes všechna rodičovská selhání, když jsme třeba už neměli sílu, nebo jsme byli příliš netrpěliví, se Marek postupně začal zklidňovat a během několika let dohnal svoji sociální zanedbanost, i když mentálně je stále na úrovni předškolního dítěte.

Karel, manžel Marty

Když jsme se rozhodli vzít si další dítě do pěstounské péče, museli jsme podstoupit psychologické vyšetření. Dojemné pro nás například bylo, jak probíhal pohovor u psycholožky i s našimi dětmi. Všichni čtyři kluci měli za úkol sestavit naši rodinu z různých přírodních materiálů jako obraz. My rodiče jsme do toho neměli zasahovat, pouze jsme se mohli dívat. Kluci vzali největší kámen, to byl tatínek (autorita), a vedle něj byl menší kámen, to byla maminka. Pod nimi pak vedle sebe čtyři stejné kamínky – děti. Najednou jeden syn vzal další kámen a dal ho nahoru nad všechny kameny a řekl: „To je Bůh, ten k nám také patří.“ Pak se jich psycholožka ptala, kdo je jaký kámen a který kamínek dělá mamince a tatínkovi největší starosti, s kým se musí nejvíce učit nebo zlobit atd. Čekali jsme, že ukážou na Markův kamínek, ale každý ukazoval na ten svůj. Uvědomili jsme si, že to, co v těch dětech zůstává i přes všechny těžkosti, je láska.

Karel, manžel Anny

Karel se narodil jako naše druhé dítě, po něm jsme měli ještě další tři.

Byl jsem zaměstnán jako hajný, žili jsme na vesnici, kde byl život určitě těžší, neměli jsme tenkrát auto. Cesty na nákupy, k doktorovi a podobně byl vždy problém. Myslím, že tyto těžkosti nás naučily spolupráci a tím, že se každý, i děti, musel podílet na provozu rodiny, nás stmelily. Po třinácti letech manželství jsme se dočkali většího bytu - nejen bytu, rovnou hájovny se zahradou uprostřed lesa, prostě splněný sen. V té době jsme už zakotvili také ve společenství dalších rodin a s nimi prožíváme vše už víc jak třicet let.

Anna

Když jsme se nastěhovali do nového vysněného domova, narodilo se nám páté dítě a já na vycházkách s kočárkem začala snít o tom, že bychom kousek té krásy mohli poskytnout někomu, kdo to má těžké. Protože jsem vyrostla v rodině, kde otec byl zavřený jako politický vězeň a maminka nás tři děti vychovávala sama, věděla jsem, jak chutná být na okraji. Navíc maminka krátký čas pracovala v dětském domově a tahle zkušenost v nás hluboko zůstala. A tak jsem přišla za manželem s myšlenkou vzít si dítě do pěstounské péče. Nebyl proti tomu, děti také souhlasily. Od té chvíle jsme se každý den modlili, je-li to pro nás Boží vůle, ať nám dají takové dítě, které to nejvíc potřebuje. Posílali jsme žádosti, vyplňovali dotazníky, podstoupili testy. Po roce a půl přišli první dva kluci, sourozenci, a rozčarování bylo na všech stranách. Naše představy byly jiné, oni neprojevovali ani náznakem, že by o život u nás stáli, natož nějaký vděk.

Museli jsme zapojit rozum, velkou dávku empatie a hodně naděje. Trvalo to dva roky, kdy jsme si uvědomili, že už jsou „naši“ a i oni nás začali vnímat jako svoje lidi. Za tři roky jsme si vzali dalšího kloučka, ten měl v dalším dětském domově dva sourozence a tak se rodina rozrůstala. Také se na nás obrátila sociální pracovníce kvůli nějakému problematickému dítěti s tím, že prý je u nás úžasná atmosféra, dokonce se dějí i zázraky, a zeptala se, zda bychom ho nepřijali.

Karel, manžel Anny

Určitě dětem prospívá prostředí, ve kterém žijeme, louky, les, krátkou dobu jsme měli i hospodářství, krávu, prasata, slepice i ovce. Ještě dnes rádi vzpomínáme na různé historky z této doby.

To byly zážitky, které rodinu utužovaly a stmelovaly. Je jasné, že děti nebyly nadšené, když měly třeba pracovat na zahrádce nebo sušit seno. Ale když dorůstaly a odcházely do učilišť a pak do zaměstnání, dokázaly ocenit, že se naučily pracovat, překonávat nechuť a byly hrdé, že si jich v práci cení. Myslím, že zažily a zažívají ještě dnes sílu rodiny. Vždycky jsme od nich chtěli, aby si vzájemně pomáhaly, a tak i dnes, kdy už jsou ti starší z domova a mají své rodiny, vědí, že když zavolají, že potřebují pomoci, tak se pomoc vždy najde.

Anna

Nedávno se vrátil jeden syn na dovolenou po několika měsících na Slovensku a vyprávěl o kolegovi, který hledá nové zaměstnání a bydlení, protože jeho rodiče jsou rozvedení a každý z nich má svoji další rodinu. Tenhle náš „děčákový“ syn řekl: „To já mám kam jít, kdyby bylo zle.“

Během třiceti let k našim pěti dětem přibýlo dalších patnáct z dětských domovů. Není to tak hrozné, jak by se mohlo zdát, nebyly v rodině najednou. Někteří už odešli, vdaly se, oženili. Myslela jsem si, že budeme ubývat, ale přicházejí vnoučata, a tak když se chceme všichni sejít, musíme si pronajmout nějaký sál. Ale do srdce se nám vejdu úplně všichni.

Někdy se nás lidé ptají, kde na to bereme sílu. Vždy se můžeme obrátit na už dospělé děti, na přátele ze společenství, na myšlenky evangelia. A někdy nám dá Pán úplně hmatatelně poznat, že přes všechny těžkosti i pády je s námi, že jdeme jeho cestou.

Čerstvým zážitkem jsou letošní Velikonoce. Tři roky máme v péči poslední dívku, je jí teď 19 let. Skoro všechny předešlé děti začaly chodit do kostela až u nás a byly tady také pokřtěné. Tahle už od začátku dávala najevo, že to není nic pro ni. Nijak jsme nenaléhali, aby věřila a učila se katechismus, jen jsme chtěli, aby do kostela chodila s námi. Po čase se připojil mládenec, který po ní začal pokukovat, a dnes spolu chodí. Snacha Martina, katechetka, je pozvala na biblické hodiny. V té době k nám přišel mladý, veselý kaplan a tihle naši dva se s ním domluvili na přípravě na křest. Když to krátce před Velikonocemi oznámili, bylo to pro nás něco neuvěřitelného. Celé Velikonoce, obřady a křest těch dvou mladých lidí vnímáme jako ohromný dar od Boha a ujištění, že v dnešním světě má rodina i rodinné společenství velkou sílu.

Ze zkušenosti ostatních pěstounů víme, že většina dětí z dětských domovů má v životě problémy, nezařadí se do zaměstnání a tím pro ně nastává bludný kruh finančních potíží, dluhů a života na okraji společnosti, často i ve vězení. Děti, které vyrůstají v rodinném prostředí, mají mnohem větší šanci se postavit do života se vši zodpovědností k sobě, svým dětem i celé společnosti.

*Anna a Karel Fürstovi, Martina a Karel Fürstovi
(redakčně kráceno)*

Z HISTORIE VARHAN, VARHANNÍ HUDBY A CHRÁMOVÉHO ZPĚVU V KOSTELE SV. JANA KŘTITELE VE VERMĚŘOVICÍCH

**VARHANY JSOU BEZ POCHYB NEJVĚTŠÍ, NEJSMĚLEJŠÍ A NEJNÁDHERNĚJŠÍ ZE VŠECH NÁSTROJŮ
VYNALEZENÝCH LIDSKÝM DUCHEM.**

(HONORÉ DE BALZAC)

Vesnické kostely odedávna vždycky byly chloubou obce, jejím středem, srdcem a pevnou součástí její historie.

V roce 1900 byl zbořen starý kostel a na jeho místě byl téhož roku 26. srpna slavnostně svěcen základní kámen. Stavba rychle pokračovala a již v příštím roce – 22. září 1901 byl vztýčen na věži a v báni kříže uložen pamětní list. Kolaudace stavby kostela proběhla 7. listopadu 1901 a za deset dní byl za účasti c.k. hejtmána a velké účasti věřících kostel kyperským vikářem Václavem Tejklem slavnostně vysvěcen.

Varhany v našem kostele pocházejí z dílny mistra Josefa Hubičky z Prahy Smíchova kolem roku 1910.

Zvukově varhany vycházejí z období pozdního romantismu. Systém varhan byly kuželové vzdušnice s pneumatickou trakturou. Píšťaly ve třech kruhově klenutých polích jsou zinkové. Skříň má zelené mramorování. Po roce

1990 byl technický stav varhan již ve velmi špatném stavu. Nezbyvalo nám nic jiného, než zajistit generální opravu. Po dohodě s panem Farářem Čeňkem Ptáčkem se nám podařilo najít vhodnou firmu, která by byla schopná a ochotná tuto náročnou práci zajistit. V sousední Bystřeci v té době pracovali na opravě varhan ing. Jantač a ing. Tichý z Vlašimi. Přijeli se k nám na varhany podívat a po jejich důkladné prohlídce zakázku přijali. Navrhli nám, aby pneumatická traktura byla nahrazena trakturou elektrickou. Součástí smlouvy bylo úplné rozebrání a vyčištění varhan, ošetření všech dřevěných částí proti červotoči, vytmelení, oprava a náhrada zničených dílů, instalace elektrické traktury, oprava a inovace píšťal a naladění varhan. K celé generální opravě byla zpracována podrobná dokumentace. Smlouvu podepsal pan farář Ptáček 14. listopadu 1992. Cena za generální opravu byla stanovena na 73.000,- Kč. Peníze jsme dokázali zajistit i zásluhou vyhlášené sbírky. S ing. Jantačem a ing. Tichým byla velmi dobrá spolupráce, dá se říci, že jsou skutečně zapálení varhanáři. Jejich práci přijel zkontrolovat a převzít diecézní organolog prof. Uhlíř z Hradce Králové. Jejich práci pochválil a pak o poutní slavnosti v neděli 27. června 1993 byly varhany po generální opravě posvěceny panem farářem Čeňkem Ptáčkem. Při slavné mši svaté účinkoval chrámový sbor z Jablonného nad Orlicí, na varhany jej doprovázel František Vaníček, tehdy student AMU

v Praze, který vystupoval na varhanních koncertech v Japonsku, USA a řadě dalších zemí. Připomenu také ještě slavnostní koncert pořádaný při 100. výročí postavení našeho kostela, kdy k varhanám zasedl opět František Vaníček, to již byl profesorem na Pedagogické fakultě Univerzity Hradec Králové. Spolu s ním účinkovali Hana Tvrdá – housle a Otakar Tvrdý – lesní roh, oba profesoři Konzervatoře Pardubice. Dopolední slavnostní mši svatou celebroidal biskup královehradecký, nyní arcibiskup pražský, kardinál Dominik Duka.

Nyní alespoň stručně k našim varhaníkům a chrámovému sboru. Zvuk varhan, i těch nejmenších je pro mnohé posluchače velkým zážitkem. Bez dobrých varhaníků by ani ten nejlepší nástroj nesplnil své poslání. My starší si především pamatujeme varhaníka pana Josefa Vašíčka z Dolní Čermné. V našem kostele obětavě působil plných čtyřicet let.

Po celou tu dobu vedl také místní chrámový sbor. Slavnostní zpívané mše byly uváděny o vánocích, Nový rok, o pouti a posvěcení, při všech pohřbech. Jako řádový člen tohoto sboru si vzpomínám, že v zimním období chodili se svou manželkou na zkoušky pěšky. Nestalo se, že by někdy přišli pozdě. Musím také přiznat, že to zejména s tou mužskou částí sboru neměl jednoduché. Obdivoval jsem jeho velkou trpělivost, neznali jsme noty, nikdo z nás nehrál na žádný hudební nástroj. Při složitějších nástupech nám od varhan velmi pohotově pomáhal. Ženské hlasy soprán

a alt na tom byly podstatně lépe. S varhanami byl obzvláště v zimním období problém, mnohokrát musel před mší odstraňovat, alespoň provizorně závady. Velmi spolehlivým houslistou byl strýček Metoděj Podlezl, druhé housle hrával jeho bratr Ladislav, na dechové nástroje hráli řadu let Vincenc Macháček z Verměřovic, často vypomáhali hudebníci z Dolní Čermné. Je možno říci, že řada zpívaných mší byla zdařilá a chrámový sbor vedený panem Josefem Vašíčkem přispíval ke slavení liturgie v našem kostele. Po ukončení varhanické činnosti pana Vašíčka k nám řadu let obětavě dojížděl František Severín z Dolní Čermné, zpívané mše s námi nacvičovala paní Jaroslava Horáková z Dolní Dobrouče. Za nějaký čas jsme měli první svou varhanici – byla to Maruška Marková. Když se provdala, za varhany po ní zasedly její maminka – paní Marie Marková a Marie Moravcová. Vzhledem k jejich věku věříme, že máme hru na varhany v našem kostele vyřešenu. Těší nás také, že ženský chrámový sbor pod vedením Marie Pecháčkové se poctivě schází každý týden a nacvičuje skladby pro liturgické obřady, pohřby, ale i na již tradiční vystoupení všech sborů ve farnosti v Dolní Čermné. Zpívat chodí i řada dětí z Verměřovic do farní dětské školy. Při dětské mši svaté na Štědrý den, kdy kostel bývá naplněn do posledního místa i návštěvníky z okolí, se o zpěv a hudební doprovod již několikátý rok stará místní oddíl skautů.

Co si můžeme na závěr přát? Aby varhany i chrámový zpěv bylo v kostele sv. Jana Křtitele ve Verměřovicích slyšet i v letech budoucích. Jsem přesvědčen, že stále platí slova Papeže Jana XXIII. z roku 1962: Z přirozených prostředků, které prozřetelnost nabízí lidstvu, aby se očistilo a zušlechtilo, aby vyšlo ze svého egoismu a obrátilo se k světovým obzorům je hudba určitě první a nejvyšší.

Václav Čada

ŽĎÁR NAD SÁZAVOU

14. – 19. 8. 2012

Učit mladé lidi lásce – obnovit rodinu

Setkání mládeže a rodin - Učit se lásce - Mezi generacemi - Předat svou zkušenost

Za několik dnů začne dlouho připravované 5. celostátní setkání mládeže, které zapadá do linie světových dnů, věnovaných právě této generaci. Ve Žďáru nad Sázavou se od 14. do 19. srpna 2012 očekává přes 6 000 účastníků ve věku od 14 do 30 let.

Na přípravách blížícího se setkání se během školního roku podílelo v různé intenzitě přes 700 mladých lidí. Trávili společně víkendy a přemýšleli o režii, hudbě, liturgii, propagaci, stravování, ubytování a celkové organizaci. Pracovali ve třiceti skupinách. Tito chlapi a děvčata jistě zakouší, že darovat svůj čas a energii pro druhé je smysluplná činnost, která rozvíjí osobnost člověka a přináší radost.

Specifikem letošního setkání bude propojení setkání mládeže s poutí rodin, která se uskuteční v sobotu 18. srpna. Tento bod programu představuje daleko víc než jen pouhé spojení dvou akcí. Všichni víme, jakému tragickému ohrožení je vystavena rodina, v níž se předává život, vychovávají děti, učí se lásce, která je kmenovou buňkou společnosti i církve. Společnost je tak silná, jak kvalitní má rodiny. Církve je tak živá, jak solidní jsou rodiny věřících.

Přítomnost rodin na setkání mládeže má zcela zásadní význam: svou přítomností povzbudit mladé, aby neměli strach se rozhodnout dát lásce mezi mužem a ženou naplnění ve svátosti manželství a aby byli ochotni věnovat svou životní energii přijetí a výchově svých dětí.

Přítomnost a svědectví rodin umožní, aby mladí lidé pochopili, že láska potřebuje vyžrávat a projít cestou od prvního citu zamilovanosti k hlubokému rozhodnutí darovat se druhým, a to především manželovi, manželce a svým dětem. Že se jedná o mimořádně aktuální oblast výchovy, která stojí v základu obnovy rodiny, vyplývá i ze slov papeže Benedikta XVI., který na Světovém setkání rodin v Miláně 2. června letošního roku řekl: „Přechod od zamilovanosti k zasnoubení a pak k manželství vyžaduje určitá rozhodnutí, vnitřní zkušenosti. Jak jsem řekl, cit lásky je krásný, ale musí být očišťován, musí procházet cestou rozlišování, to znamená, že musí dojít také na rozum a vůli. Musí dojít ke sjednocení rozumu, citu a vůle. V obřadu uzavírání manželství se církev neptá: „Jsi zamilován?“, nýbrž „Chceš?“, „Jsi rozhodnut?“. Zamilovanost se tedy musí stát pravou láskou (...), aby skutečně celý člověk se všemi svými schopnostmi spolu s rozumovým rozlišováním a silou vůle řekl: „Ano, to ať je můj život“.

S tím souvisí i otázka, kterou nedávno glosoval i arcibiskup Jan Graubner. Bez kvalitních rodin nebudeme mít ani dostatek kněžských a duchovních povolání. Problém, se kterým se čím dál tím více potýkáme, je nedostatek dětí, které by mohl Bůh povolovat do kněžské služby.

Z určitého pohledu se může sobotní setkání mládeže a poutí rodin považovat za stěžejní moment celého programu. Věřím, že se mnozí zúčastní setkání i prostřednictvím TV Noe, která divákům nabídne v přímém přenosu program, který bude probíhat na hlavním pódiu.

Děkuji všem, kteří ke zdaru tohoto setkání přispívají aktivní pomocí, modlitbou, darem či zakoupením Magnetky na Žďár.
Jan Balík

PS: Zveme všechny rodiny na poutí rodin, která se koná 18. srpna 2012 ve Žďáru nad Sázavou. Přijďte mezi mladé lidi na místo jejich celostátního setkání a zúčastněte se spolu s nimi poutí rodin (více: zdar2012.signaly.cz).

Václav Čada

JAK TO VIDÍ MICHAELA FREIOVÁ

(publicistka a překladatelka), RC Monitor č. 9/2012. Rakouské kněžské iniciativy u nás zatím nenacházejí velký ohlas, přestože se najdou kněží, kteří nás laiky káravě vyzývají k odporu proti církevní autoritě. Naše nechuť k podobným akcím svědčí o tom, že „dohromady nic neděláme“

(P. Václav Umlauf SJ).

Co bychom podle podobných kritiků měli dělat především? Hlavně požadovat změny, o nichž se v bývalé západní Evropě hovoří už řadu let a jež se týkají zase

převážně kněží: zrušení celibátu, zavedení kněžského svěcení pro ženy, prosazování volnější sexuální morálky. Věřící i nevěřící, kteří požadují právě tyto změny, mají jeden základní argument: Církev

bez nich ztrácí sympatie veřejnosti a klesá o ni zájem.

Ale církev s těmito úpravami už přece existuje; je to anglikánská církev, která se od katolické naukově neliší, pouze podléhá světskému vedení (anglické královně – pozn.). Právě anglikáni se ve 20. století připojili ke všem společenským změnám: schvalují antikoncepci, potrat a eutanázii, tolerují rozvody, světi ženy na kněze i biskupy. Ostatně povinný celibát u nich neexistuje už od 16. století a řehole byly zrušeny. Člověk by čekal, že za takovéto situace bude mezi katolíky stoupat zájem o přestup k anglikánům – ale je tomu právě naopak. Stále významnější počet anglikánů (z Británie, z USA, z Afriky i z Austrálie), včetně jejich duchovních se uchází o přestup k nám. Zdá se tedy, že křesťanský lid touží po něčem jiném než po přizpůsobení se současné světské mentalitě a sekularizaci života. Přeje si spíše „zajet na hlubinu“.

Dnešní styl života je stále rozptýlenější: lidé jsou vyčerpaní stále náročnější prací, ale také zábavou, kterou jim dodává až do domu televize, video, počítač, rozhlas. Toto pokušení o to silnější, že žijeme stále izolovaněji. Stoupá počet domácností o jediném členu, rodin s jediným dítětem. Aktivní zábava v širší rodině nebo v sousedství prakticky vymizela (kdo dnes ještě drží „černou hodinku“?). Praktické problémy plynoucí z lidské samoty řeší technika. Potřebujeme např. telefon se záznamníkem, zatímco dříve byl vždycky doma někdo, kdo převzal vzkaz a navíc se zeptal, jak se vám daří. Komunikujeme prostřednictvím e-mailů, jež vyřídí to nejnnutnější, aniž by se zajímaly o to, co je u vás nového. Vzniká bludný kruh osamělosti – všechny tyhle vynálezy pohlcují naše lidské vztahy.

A zejména to platí pro náboženský život. Náš životní styl pohlcuje modlitbu a rozjímání. Dnešní hospodyně si k vaření zapne rádio a už si ani nevzpomene, že se doby vaření jídel kdysi odpočítávaly na modlitby a desátky růžence. Když jsme se v normalizačních časech rozhodli modlit se v rodinách za naše vězně, stanovila se doba na půl devátou, abychom pak ještě stihli vysílání Hlasu Ameriky. Získávání informací pocítujeme jako povinnost, zatímco modlitba a mlčení je čímsi navíc.

A to souvisí také s „rakouskými iniciativami“. Kdo nehorlí za změny v Církvi, je lhotejný, pasivní katolík, říká se nám. Ale jsou právě vnější, organizované aktivity projevem zbožnosti? A nepramení ty nejhlubší proměny katolického života zevnitř?

ETIKOTERAPIE

Dnešní lékařská věda už připouští, že člověk má duši. Dokonce vznikl nový vědní obor, který se nazývá ETIKOTERAPIE.

Vychází z vlivu negativních pocitů na duši. Jestliže je pro nás zdraví nejdůležitější a známe 7 nejdůležitějších pocitů, které nám zdraví poškozují, pak si každý sám dovede pohlídat, aby mu některý z nich nevetl do duše a nevzal mu zdraví. Které negativní pocity to jsou?

ZÁVIST, NENÁVIST, KŘIVDA, ZLOBA, LÍTOST, STRACH, TRÁPENÍ SE PRO JINÉ

Už Sokrates říkal, že **tělo je jen obalem duše. Jakmile onemocní duše, onemocní i tělo.** Všechny z tisíce diagnóz, které známe vznikají když se poškodí lidská duše.

KŘIVDA

Třeba před problémem se nedá utéct. Jak ho nebudeme řešit, jestli ho nepojmenujeme, tak se nezruší. Křivda cvičí s každým třetím. Křivda - on nám sice ublížil, ale zastřelit ho nemůžeme, ani přejet autem, asi budeme muset odpustit. **Bez odpuštění není uzdravení.**

LÍTOST

Lítost je nejzrádnější pocit, který existuje. Všechny ostatní pocity se dají člověku vymluvit, ale lítost ne. Okolo lítostivého člověka se chodí jako okolo nemocného člověka. **Když si vytvoříme těžký pocit lítosti, tak je život jedno velké slzavé údolí.** Udělejme si pořádek v sobě, abychom jsme se zbavili příčin potíží. Uvědomme si proč se trápíme. Vytváříme si zase nějaký nepořádek, který je naším produktem a vůbec nám nikdo cizí nemusel ublížit.

STRACH

Strach je pocit, který nemá žádnou hodnotu. Trápit se pro jiného je nesmysl, protože my můžeme pomoci jinému, ale trápit se za něj nemá význam.

Připomínám Františka z Assisi, který říkal: BOŽE DEJ MI POKOJNOU MYSL, ABYCH PŘIJAL VĚCI, KTERÉ ZMĚNIT NEMŮŽEME. DEJ MI SÍLU, ABYCH ZMĚNIL VĚCI, KTERÉ ZMĚNIT MŮŽEME. A DEJ MI MOUDROST, ABYCH ROZLIŠIL JEDNO OD DRUHÉHO.

V člověku není většího bohatství, jako je jeho duše. **S duší je třeba spolupracovat.** Jak se o duši nestaráme, potom to vede k psychosomatickým chorobám. Pro každého je nejdůležitější jeho zdraví. Kdosi moudrý řekl: "Ať myšlenka neopustí místnost, ve které jsme." Když si uvědomíme, že máme tendenci řešit věci zpětně, bavit se o tom, co bylo nebo utíkáme do budoucnosti a co bude. Utíkáme tedy dozadu nebo dopředu a neřešíme tedy TADY A TEĎ.

Myslím, že jako křesťané máme dobrou zkušenost a uvědomujeme si, jak se nám uleví po dobře vykonané zpovědi. Říkáme, že nám spadl kámen ze srdce a ona se nám zatím osvobodila naše duše a šíří blažený pocit po našem těle.

JM

NECHTE DĚTI A NEBRAŇTE JIM PŘIJÍT KE MNĚ,... (MT 19,14)

Třetí květnovou neděli se i letos v Hradci Králové uskutečnilo Diecézní setkání dětí s otcem biskupem. Z naší farnosti a blízkého okolí nás na toto setkání v autobuse cestovalo 34 dětí a 9 dospělých. Velmi pestrý dopolední program byl zakončen mší svatou v kostele Panny Marie na Velkém náměstí. Mši svatou sloužil otec biskup Jan spolu s kněžími, kteří na setkání doprovázeli děti ze svých farností.

O týden později v sobotu 26. 5. 2012 dopoledne se sešlo pět rodin se svými dětmi a s otcem Josefem v kostele v Dolní Čermné při kající bohoslužbě. Po četbě z Písma svatého, krátké promluvě a modlitbě pět dětí slavilo svoji první svatou zpověď. Rodiče svou přítomností, modlitbou a také zpěvem rytmických písní vytvořili radostné společenství pro všechny přítomné. Druhý den při nedělní mši svaté slavilo naše

farní společenství s těmito pěti rodinami první svaté přijímání jejich dětí.

Díky spolupráci rodičů při doprovázení dětí do Hradce Králové, jejich ochotě připravit se spolu s dětmi na jejich první svatou zpověď a svaté přijímání a snaze být dětem oporou i při duchovním růstu, jsme mohli prožít pěkné společné chvíle s Pánem.

Co děti zaujalo při setkání v Hradci Králové:

„Líbilo se mně stanoviště malíř, jak jsme vyráběli andílka z korálků a vějíř.“ (Kristýna Marešová, 1.tř.)

„Nejvíce se mi líbilo to, jak jsme chodili po různých úkolech. Třeba ten herec, kde jsem byla vypravěč, který četl text.“ (Viktorie Dombajová, 4.tř.)

„Nejvíce mě bavil sport a ještě herec, ale líbilo se mi všechno.“ (Jakub Junek, 3.tř.)

O svém prvním svatém přijímání:

„Když si vzpomenu na první svaté přijímání, to bylo nádherné. Pro mě bylo zážitkem, když mi pan farář podával eucharistii. Obnovilo mi to duši a to bylo mým nejhezčím zážitkem. A vlastně to bylo všechno obnovující. A také jsem byla ráda, že přijela moje kmotra. Celý den byl nádherný. Napsala Anežka Macanová.“ (2. tř.)

sestra Ludmila

AHOJ DĚTI!

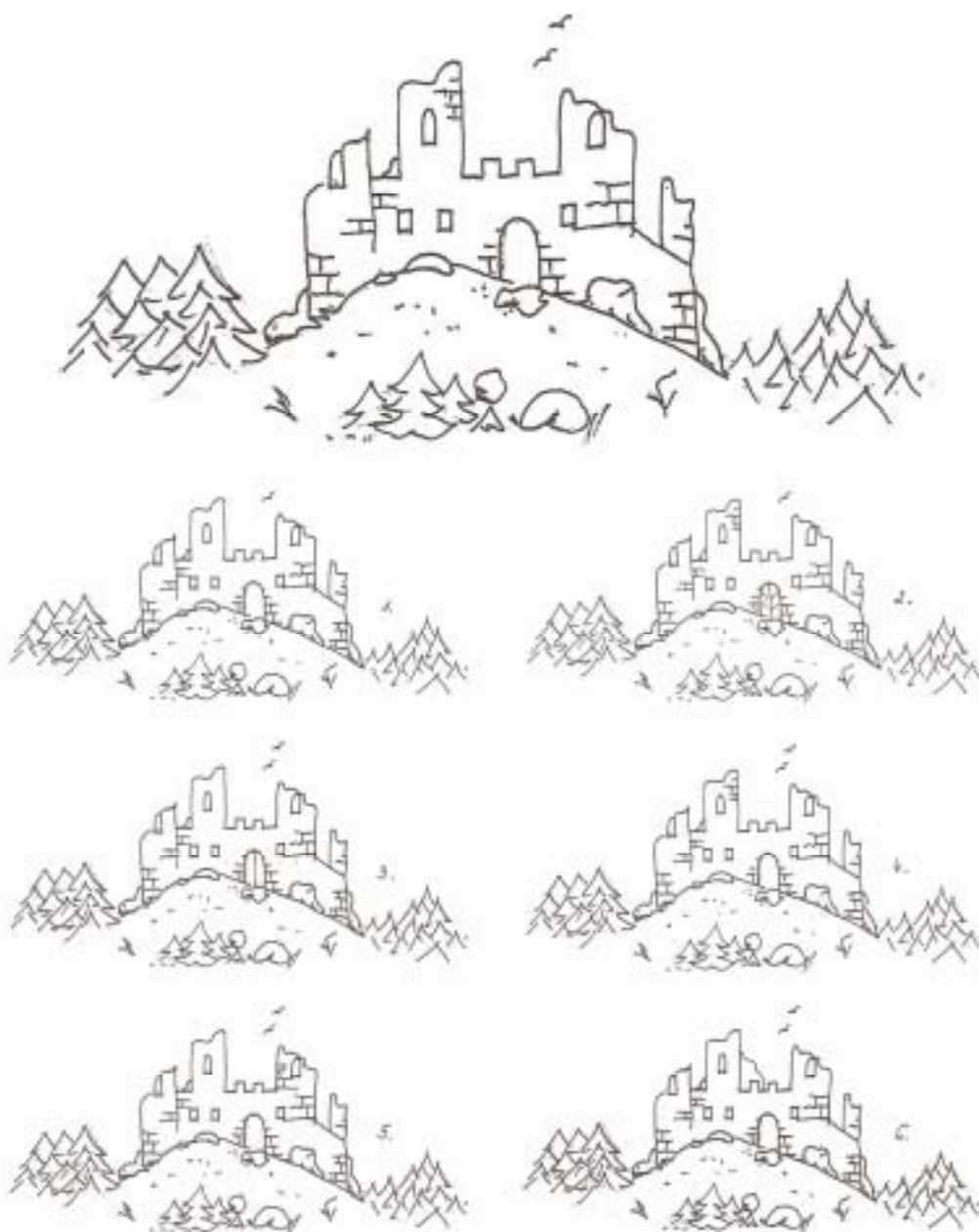

Konečně. Aktovky už spokojeně odpočívají kdesi v koutě a začínají prázdniny. Po mnoha náročných školních dnech přichází zasloužený odpočinek. Není asi nikdo, kdo by se na letní volno netěšil. Pokud i počasí bude takové, jaké se k létu nejlépe hodí, otevírá se před námi spousta možností, jak dobře všechny ty volné dny využít. Určitě někdo pojedje s rodiči na dovolenou, výlety, bude putovat po hradech, zámcích, ale také po horách. Někdo pojedje na tábor, na prázdniny k babičce, tetě. Někdo nejraději tráví čas procházkami v přírodě, chodí na houby, sbírá lesní plody a odpočívá v tichu lesa.

Právě do tohoto prostředí se dostali naši tři kamarádi - Anička, Toník a Pět'a. Táboří nedaleko u lesa a dnes mají dobrodružnou výpravu. Plní úkoly, které najdou na trase označené šipkami a hledají další dopisy. Teď zrovna mají splnit úkol, nad nímž si lámou hlavu. Úkol zní, aby se pozorně rozhlédli do všech stran a dobře si zapamatovali, co vidí. Večer totiž pokračuje šipkovaná noční hra. Jeden z úkolů bude vybrat ze tří možností jedinou správnou siluetu, která odpovídá zřícenině hradu na blízkém kopci.

Pro vás je úkol obdobný. Na obrázku je také zřícenina hradu. Protože vy máte tento obrázek přímo před sebou, budete vybírat správnou podobu zříceniny ze šesti možností. Úkol není těžký, ale chce nám připomenout velmi důležitou věc, abychom se dokázali pozorně kolem sebe dívat, všimli si drobných detailů, ale i bližních, které potkáváme. Prázdniny i naše životy tak budou mnohem bohatší o spoustu krásného...

(Otazníček)

Pro starší:

Určitě i vaše radost nad příchodem prázdnin je obrovská. Odpočinek od školních povinností potřebují naprosto všichni. Žáci, učitelé i rodiče. Volno, čas, kdy se nemusí vstávat a spěchat na vyučování, se dá prožít velmi dobře, ale také nám může tak trochu bez užítku proklouznout mezi prsty a pak nás nahlodává nuda. Toho se chraňme. Vždyť každý den je jedinečný, nemůžeme ho prožít znovu a nevrátíme ani vteřinu zpět. Proto bychom se měli snažit ho prožít tak, aby za námi „něco“ bylo.

V následujících devíti větách chybí devět písmen. Pokuste se je najít a složit z nich tajenku. Zároveň je v každé větě ukryto jedno slovo, které svým významem tajenku vytváří.

1. Nedovol nohám kráčet tam, kam tě rozum neosílá.
2. Chovej se tak, abys neměl důvod po činu tíživé svědomí požívat.
3. Zkus ty sm být věrný heslu: NKO – neodsuzovat, komunikovat, odpouštět.
4. Hledej v Písmu svatém návod a radu pro vládnutí každé životní zkoušky.
5. Opravdový let bez obrých křídel nezvládneš.
6. Nestavěj se do role soudce staovujícího výši trestu.
7. Jednej tak, aby ses nemusel stydět za to, co js řekl i dělal.
8. Prožívej dobře radost a nenechávej si ji je pro sebe.
9. Celý kapří rod a s ním všechny ryb jsou němé, ale ty máš dar řeči, tak ho užívej k chvále Pána.

(EJ)

Řešení z minulého Poutníka:

V květech byla tato slova: Julián, klenot, rozumy, lícová, vlásek, stařec, obnova. Prosba se obracela k Duchu sv. a tajenka zněla: NÁS SVOU MOCÍ V LÁSCE OBNOVUJ.

Dokončení tajenky z osmisměrky: Každý, kdo se modlí a vzývá Ducha svatého, je díky trvalé přítomnosti JEHO DARŮ VNITŘNĚ DISPONOVÁN ŽÍT ŽIVOT PODLE BOŽÍHO PLÁNU.

PŘÍJEMNOU DOVOLENOU A PRÁZDNINY

Konečně, už je to tady. Léto! Léto budiž pochváleno! Léto je příslibem dovolených, prázdnin, odpočinku, volna a času provázeného pohodou, putováním a poznáváním krás naší vlasti i ciziny. Předtím ovšem je ještě nutné s napjatým očekáváním pohledět do vysvědčení svých ratolestí, která nám tak často chystají překvapení. Ze zkušeností mnohých, bývají to skutečná překvapení. Tam, kde bychom očekávali dobré známky, jsou méně dobré a naopak. Takový je už život, který přináší překvapení, zklamání, ale i radost. Buďme však ke svým dětem shovívaví. Vždyť mnohá vysvědčení bývají také naší vizitkou, a to v tom smyslu, jak svým dětem pomáháme s učením, jak si všímáme jejich průběžných učebních výsledků ve škole a jak jsme důslední.

Ale vraťme se k tématu dovolených a prázdnin. Přichází čas volna a odpočinku. S blízkými, s dětmi, s vnoučaty, s ostatními členy rodiny i s přáteli. V tomto čase můžeme dohnat vše, nač nám tak často během pracovního zaneprázdnění nezbylo v denním shonu mnoho času. Užívat si společně sebe navzájem, napravit porouchané vztahy a nacházet dobro v těch druhých. Nalézt si čas i pro pomoc těm, kteří pomoc druhých potřebují, i když je to jen maličkost. S pozdravem předat i úsměv a pronést laskavé slovo, navštívit a zastavit se na kus řeči, pomoci donést nákup, předat kytičku ...

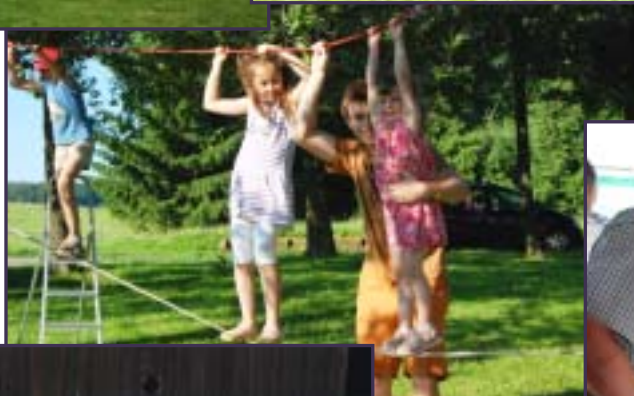
U křesťanů je zažitým zvykem se pomodlit nejen za blízké a přátele, ale také za dobrý konec. Dobrý konec všeho, co podnikáme, co děláme, co očekáváme ... A také za dobrý konec prázdnin a dovolených, tábora, horské túry, koupání, vyjížděk na kole nebo autem, cestování i putování. Také děkovat za dobře a šťastně prožité dny dovolených a prázdnin, za načerpání nových sil a za to, abychom se po dnech volna, odpočinku a všech příjemných zážitcích opět všichni ve zdraví sešli. Vždyť stále máme Bohu za co děkovat. A proto na něj nezapomeňme ani v době dovolených a prázdnin, jako i On nás má stále v mysli své Prozřetelnosti.

Proto ať vás všechny provází naše přání krásných a příjemných chvil volna, při všech nevšedních dnech strávených na dovolené a prázdninách!

Js

FOTOREPORTÁŽ Z FARNÍHO DNE, KTERÝ SE KONAL 17. 6. 2012

SLUŽBA LEKTORSKÁ – ČERVENEC, SRPEN, ZÁŘÍ 2012

Červenec 2012

Ne 1. 7.	13. neděle v mezidobí	7.30	Marešovi 264 HČ
		16.00	Macháčkovi ml. 180
Čt 5. 7.	sv. Cyrila a Metoděje	7.30	Macháčkovi st. 180
Ne 8. 7.	14. neděle v mezidobí	7.30	Marešovi 271
		16.00	Málkovi 77 HČ
Ne 15. 7.	15. neděle v mezidobí	7.30	Moravcovi 267
		16.00	Žídkovi 65
Ne 22. 7.	16. neděle v mezidobí	7.30	Pecháčkovi 53
		16.00	Klekarovi 292
Ne 29. 7.	17. neděle v mezidobí	7.30	Macháčkovi 55
		16.00	Venclovi 288

Srpen 2012

Ne 5. 8.	18. neděle v mezidobí	7.30	Macháčkovi 411
		16.00	Faltusovi 356
Ne 12. 8.	19. neděle v mezidobí	7.30	Řehákoví 283
		16.00	Macháčkovi 242
Ne 19. 8.	20. neděle v mezidobí	7.30	p. Hubálková 61
		16.00	Adamcovi 18
Ne 26. 8.	21. neděle v mezidobí	7.30	Filipovi 67
		16.00	Jansovi ml.7

Září 2012

Ne 2. 9.	22. neděle v mezidobí	7.30	Vránovi 18
		16.00	Vágnerovi 102
Ne 16. 9.	24. neděle v mezidobí	7.30	Vackovi 197
		16.00	Severinovi 342
Ne 23. 9.	25. neděle v mezidobí	7.30	Hejlovi 232
		16.00	Vašíčkovi 349
Pá 28. 9.	Slavnost sv. Václava	19.00	Kunertovi 300
Ne 30. 9.	26. neděle v mezidobí	7.30	Bednářovi 302
		16.00	Vyhnálkovi 351

KULTURNÍ KALENDÁŘ

So 21. 7.	Farní výlet – Lanšperk Pěší – sraz 8.00 u kostela Cyklisté – sraz 9.00 u restaurace „C“ 11.00 – mše svatá v kostele na Lanšperku
Ne 22. 7.	Mše svatá v Hůře
Pá 31. 8. – 19.00	Beseda – prezentace - P. Mikeš – Indie, Bangladěš Putování za dobrovolníky z ČR Orlovna v Dolní Čermné

SPOLEČENSKÁ RUBRIKA NAŠÍ FARNOSTI

V červenci 2012 oslaví:

99 let	paní Eugenie Utíkalová	z Dolní Čermné
91 let	pan Josef Trejtnar	z Dolní Čermné
90 let	paní Marta Formánková	z Horní Čermné
89 let	paní Marta Bednářová	z Dolní Čermné
74 let	pan Josef Motl	z Dolní Čermné

V srpnu 2012 oslaví:

90 let	pan Jan Marek	z Verměřovic
85 let	paní Božena Řeháková	z Dolní Čermné
84 let	paní Ludmila Marková	z Petrovic
84 let	pan Karel Marek	z Petrovic
82 let	paní Milada Suchomelová	z Dolní Čermné
78 let	paní Emílie Nastoupilová	z Dolní Čermné
77 let	paní Miluška Vágnerová	z Petrovic
76 let	paní Emílie Hrdinová	z Dolní Čermné
75 let	paní Věra Krobotová	z Dolní Čermné
75 let	paní Milada Klekarová	z Dolní Čermné
74 let	pan Vladislav Macháček	z Horní Čermné
73 let	paní Marie Čadová	z Verměřovic
72 let	paní Růžena Blažková	z Dolní Čermné
72 let	paní Marie Pecháčková	z Dolní Čermné
60 let	pan Jiří Svoboda	z Dolní Čermné
60 let	paní Marta Marková	z Verměřovic

Všem oslavencům jménem farnosti i jménem svým srdečně blahopřeji a vyprošuji Boží požehnání a pevné zdraví do dalších let.

Byli pokřtěni a stali se Božími dětmi:

v Petrovicích	20. 5. 2012	Ondřej Marek	z Petrovic
na Mariánské Hoře	26. 5. 2012	Patricia Vanesa Babá	z Mnichova
ve Verměřovicích	16. 6. 2012	Dora Stejskalová	z Verměřovic
v Dolní Čermné	17. 6. 2010	Markéta Růžena Vávrová	z Dolní Čermné

Rodičům pokřtěných dětí rád blahopřeji a vyprošuji všechny potřebné milosti pro křesťanskou výchovu jejich dětí.

Církevní manželství uzavřeli:

ve Verměřovicích 2. 6. 2012 Marie Moravcová z Verměřovic a Bohumil Peškar z Letohradu, Orlice

Novomanželům Peškarovým rád blahopřeji a vyprošuji Boží ochranu a požehnání do jejich společného života.

Křesťansky jsme se rozloučili:

v Petrovicích	31. 5. 2012	s paní Miladou Bachmanovou	z Petrovic
ve Verměřovicích	5. 6. 2012	s panem Richardem Faitem	z Verměřovic
ve Verměřovicích	14. 6. 2012	s panem Jaroslavem Pražákem	z Verměřovic
v Petrovicích	15. 6. 2012	s panem Karlem Koskem	z Petrovic
ve Verměřovicích	20. 6. 2012	s paní Miladou Šípkovou	z Verměřovic

Pozůstalým ještě jednou vyslovuji křesťanskou účast na jejich zármutku. Na zemřelé budu pamatovat v modlitbách.

otec Josef.

Zprávy z farnosti DOLNÍ ČERMNÁ

13. neděle v mezidobí
1. července 2012
27. a 28. týden/2012

BOHOSLUŽBY V TOMTO TÝDNU:

Upozorňujeme, že z důvodu nepřítomnosti otce Josefa (čerpání dovolené) nebudou v naší farnosti mše svaté ve všedních dnech: v pondělí 2. 7., v úterý 3. 7. a od pondělí 9. 7. do pátku 13. 7. 2012.

V případě zaopatřování nemocných a pohřbu zastupuje P. Ján Kubis z Dolní Dobrouče (605 543 654).

2. července - pondělí 13. týdne v liturgickém mezidobí

3. července - úterý Svátek sv. Tomáše, apoštola

4. července - středa sv. Prokopa, opata

Dolní Čermná 19.00 h. – za farníky

5. července - čtvrtek - slavnost sv. Cyrila, mnicha, a Metoděje, biskupa,

patronů Evropy, Den slovanských věrozvěstů, státní svátek

Dolní Čermná - 7.30 h. – za Otu Cejnara a celou rodinu

Verměřovice - 19.00 h. – za Jana a Marii Hynkovy, syna a snachu

6. července - pátek 13. týdne v liturgickém mezidobí

Dolní Čermná 19.00 h. – za Josefa Hrdličku, manželku a duše v očistci

7. července - sobota 13. týdne v liturgickém mezidobí

Petrovice 19.00 h – za Marii Markovou, manžela a vnučku

8. července - neděle - 14. v liturgickém mezidobí

Dolní Čermná 8.00 h. – za Josefa Langra, rodinu Langrovu a Němečkovu

Mariánská Hora 16.00 h. – na poděkování s prosbou o další pomoc a ochranu

Na tuto odpolední mši svatou pojedou autobus. Vyjíždí z Verměřovic od kostela v 15.20 h. a pokračuje přes Petrovice, Dolní a Horní Čermnou na Mariánskou Horu.

14. července - sobota 14. týdne v liturgickém mezidobí

Verměřovice 19.00 h – za Roberta Vágnera, sestry a rodiče

15. července - neděle - 15. v liturgickém mezidobí

Dolní Čermná 7.30 h. – za Anežku Pecháčkovou a manžela Bohuslava

Petrovice 9.00 h. – za Vincence Vávru, manželku a syna

Mariánská Hora 16.00 h. – za rodinu Fabiánkovu a Šilarovu

Příležitost ke svaté zpovědi budete mít:

Středa 4. 7. 2012	Dolní Čermná	15:00 – 17:00 h. 17:00 – 18:55 h.	P. Ján Kubis z Dolní Dobrouče, P. Josef Roušar
Čtvrtek 5. 7. 2012	Verměřovice	17:00 - 18:55 h	P. Josef Roušar
Pátek 6. 7. 2012	Dolní Čermná	17:00 – 18:50 h.	P. Josef Roušar

Akce ve farnosti:

akce	den	datum	hodina	místo
pravidelná návštěva starších a nemocných farníků	středa	4. 7. 2012	během dne	Verměřovice
	čtvrtek	5. 7. 2012	dopoledne	Dolní Čermná
	pátek	6. 7. 2012	během dne	D. a H. Čermná, Petrovice
výstav Nejsvětější svátosti oltární	pátek	6. 7. 2012	17:00 h.	kostel Dolní Čermná
společná adorace	pátek	6. 7. 2012	po mši sv.	kostel Dolní Čermná

POUTNÍK, ČERVENEC - SRPEN 2012

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná 1, 561 53 Dolní Čermná

Internet: <http://dolnocermenska.farnost.cz>, e-mail: dolnocermenska@farnost.cz

Uzávěrka příštího čísla je **19. srpna 2012**, Poutník vyjde **2. září 2012**

Členové red. kroužku: J. Roušar, V. Jansa, E. Jansová, B. Macanová, J. Moravcová

Grafické zpracování: J. Adamec, T. Macháček, T. Bednář, P. Židek, V. Severinová.

Za pravopis textu příspěvků zodpovídá uvedený autor.

Tiskne Tiskárna DOBEL s.r.o., Dolní Čermná 231, Lanškroun, ☎ 465 320 144. Neprodejné, pouze pro vnitřní potřebu.

